

Když si Majka vedla kolo z garáže, všimla si, že jde přímo před ní po ulici Kája. A tak na něj naskočila, aby ji dohnala.

„No čau,“ pozdravila Kája, když Majka z kola zase sesedla. „Kam máš namířeno?“

„Do lesa, kousek od domku babičky Aničky,“ odpověděla Majka.

„Už zas?“ divila se Kája. „Proč se s hol-kama nesejdete doma v teple?“ Zatřásla se zimou a zabořila dlaně do kapes hřejivého kabátu.

„Líbí se nám tam.“ Majka by ráda Káje pověděla celou pravdu –, že se tam schází kvůli kouzelným zvířátkům. Právě tam se jim totiž zvířátka poprvé ukázala. Bylo to obzvlášť dobré místo, kde mohly procvičovat kouzlení. Bylo schované, zarostlé a skoro nikdo tam nechodil.

„Nejsi z toho smutná, když pořád chodíš kolem domku po babičce Aničce?“ zajímalo Káju.

„Trošku,“ připustila Majka. Babička zemřela teprve před měsícem. Ze začátku k jejímu domku Majka chodila vážně nerada. Ale od té doby, co znala kouzelná zvířátka, se cítila jinak. Měla tušení, že i její babička patřila k Osudovým kamarádům. Vždycky Majce říkávala, ať věří na kouzla, byla velice laskavá a pomohla spoustě lidem tady v městečku. Pomyslení, že i ona mohla být

